

Landsstinget allerede for længe har vedtaget, for derved at faa en formel Afslutning paa disse Sager. Jeg skal med det samme bemærke, — skønt det ikke nærmest vedrører det første Statsregnskab — at naar den ærede Ordfører udtalte sig angaaende mine Udtalelser i Betænkningen om Forstaelsen af en midlertidig Bevillingslov og vilde paa-vise, at disse Udtalelser vare ganske i Strid med det Forslag, jeg selv havde været med til at indbringe i 1894, saa forstaar jeg aldeles ikke den ærede Ordførers Stilling paa dette Punkt. Da jeg var med til at indbringe det omtalte Forslag i 1894, var det netop for at komme bort fra de hidtidige Former for midlertidige Bevillingslove, som altid have givet Anledning til Strid, og den Omstændighed at Rigsdagsbefuldmægtigen af 1894 har opstillet en helt anden Form for de midlertidige Bevillingslove, end den hidtil brugte, kan dog ikke gøre, at de tidligere midlertidige Bevillingslove maatte forstaaes paa samme Maade, som de fremtidige midlertidige Bevillingslove skulle forstaaes. Der er altsaa for mit Bedkommende ingen Modsigelse mellem det, at jeg i 1894 var med til at indbringe et Forslag til en anden Affattelse af midlertidige Bevillingslove, end den man hidtil havde brugt, og det, at jeg dog vedblivende forstaar de ældre midlertidige Bevillingslove paa samme Maade som før 1894, der er jo ikke noget som helst, der kunde give mig nogen Grund til nu at se dem fra et andet Synspunkt. Men netop fordi man nu i 1894 har vedtaget en Rigsdagsbefuldmægtigen, som forhaabentlig vil afføre alle saadanne Stridsspørgsmaal som dem, der hidtil have rejst sig, finder jeg ikke nogen særlig Anledning til at forbyde mig i de Spørgsmaal, som knytte sig til de ældre midlertidige Bevillingslove, og særlig dem, der kom til at gælde for Finansaaret 1881—1882. Kun skal jeg over for en enkelt Udtalelse af den ærede Ordfører med Hensyn til et enkelt Punkt paa disse Statsregnskaber, vedrørende Marineministeriets Budget, bemærke, at de paagældende Udgifter i sin Tid virkelig vare bevilgede og vedtagne i begge Ting, saa at der kunde være særdeles god Grund for Ministeriet til at afholde dem i Forventning om, at Tingene ogsaa bagester vilde godkende disse Udgifter. Jeg finder ikke Anledning til at gaa ind paa Enkelthederne; i alt Fald ikke paa det nærværende Tidspunkt, og skal derfor indskrænke mig til at opfordre mine Meningsfæller til at stemme for Mindretallets Indstilling om, at Rigsdagen frafuger sig Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til det paagældende Statsregnskab.

Ordføreren (Oscar Hansen): Jeg vil gerne tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Mindretals Udtalelser. Jeg vilde særdeles meget beklage, hvis der havde været Irritation i min Stemme, det har der ikke været i mit Sind; det maa have været Trøsthedens Irritation og ikke Bitterhedens. Tværtimod tror jeg, at jeg tør udvise, at Arbejdet i dette Udvalg, hvor vi have haft at gøre med alle disse meget gamle og maaske ikke altid lige interessante Ting, i høj Grad er blevet lettet ved det ærede Mindretals Elfskærdighed og ved det udmærkede gode Erfaringsstof, som det ærede Mindretal beredvillig stillede til hele Udvalgets Disposition, naar vi omtalte Udtalelser om et eller andet Punkt. Men fordi jeg har disse behagelige Minder fra Samarbejdet i Udvalget, derfor kan jeg dog ikke helt tillade mig at overse de Banfælgigheder, som kunde være i Mindretallets Indstilling. Naar nu det ærede Mindretal sagde, at der reelt intet vindes ved, at der her kommer en Decharge, dels i Dag og dels om nogen Tid, en Decharge for en Række Regnskabsposter Bedkommende sammen med en Udtalelse om, at Folketinget ikke kan give Kvittering for en betydelig Række andre Poster og for en hel Række Aarganges Bedkommende af Statsregnskabet — naar det ærede Mindretal siger, at der reelt intet vindes derved, saa er jeg ikke saa sikker derpaa. Jeg betragter det som en Stempel paa en Regeringsperiode, at man ikke følger for en Kvittering for den Maade, hvorpaa man har anvendt Statsmidlerne, naar man er løvbunden i sin Anvendelse af disse Midler; og jeg har ikke nogen Banfælgighed ved at tænke mig, at de Mænd, som ville faa dette Stempel paa sig, ville søge at faa dette Stempel afvædet i Tide, saa længe der er nogen som helst Mulighed for at faa det afvædet. Og derfor mener jeg, at det havde været en Pligt for Folketinget for længe siden at give sin Misbilligelse og Nægtelse af Kvittering til Rende. Men fordi det ikke er sket for længe siden, er der ikke Grund til at opgive det, og jeg er ikke ganske uden Haab med Hensyn til Nægtelsens Betydning. Jeg anser det for en Mulighed, at der kunde vindes noget reelt paa en eller anden Maade, naar Folketinget kom til disse Udtalelser, til denne Beslutning over Statsregnskabet, som vi gaa til. — Med Hensyn til Udtalelserne i Landsstingets Betænkning maa jeg tillade mig at gøre endnu en enkelt Bemærkning. Jeg kan ikke tænke mig, at Folketingets Udvalg, som behandler Statsrevisionens Betænkning, vilde have det allerfjerneste imod at forhandle med det tilsvarende Landsstingsudvalg om en